

ΩΡΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' έννευήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεια.

Ένωτος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — άνδραφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΟΣ τήν έδρα...
κι' έσαν έγω ήμισυ...
Συνδρομητής θά έρχομαι
και 'στω 'Αθηνών τήν πόλιν
και εις τήν 'Ελλάδα έλην
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο

— μόνον μη φορέ θά βγαίνη,
— κι' έποτε μου κατεβαίνω.
— γυαλι λεπτά δέν έχω.
— και εις τήν άλλοδαπήν,
— έγωγος νέκος κι' ένερωσιν.
— άνωθ' φράγμα είναι μένο.

γιά τά τίνα όμοια μέρη
Κι' ένα φύλλο άν κρατεις
κι' έσοπος τόν παρή δέν θίξει
Γράμματα και συνδρομησι
Γιά τή σέρα και τή μάρα

— έίνα φράγμα και 'σθό χείρα
— έγινες συνδρομητής,
— δά τόν πάγ μαυρο είθι.
— άπ' αύτίας προς ήμέ.
— κάθε φύλλο μηθ' άκέραι.

Τού 'Ιουλίτου τριάντα μία,
κι' άλλη Χολέρας επίδημία.

Τριάντα τέσσερα και τετρακόδια,
φυγή κι' επάνοδος και νέα τόσα.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

— 'Ο Φασουλής... ό Φασουλής... Ω θίαμα και τρέλλα !...
Φασουλής... ψυγούλα μου... νέ σ' άγκαλιάσω έλα.
Πά κούτα τον πάος 'μαύρισι, λές κι' έγινε Φελλάχος...
— αι αυτόν τόν Τζώρτζη τόν βρακά τόν 'πίρασι 'στό πάχος.
— άν ό χορταίνω, άγλαδόν τής Ρωμηοσύνης θρέμμα...
— ές έργους κι' έγυρισες μου φαίνεται σάν ψέμμα.
— άν ντρέπεται, βρή Φασουλή, τάπάνω σου νέ πάρη;
— άν ό τόσο κλασικός και πρώτος κοκκαλιάρης ;
— άν εκεί τόν μασκαρά σκυλάρακας νά γίνη,
— άν εκεί τόν μασκαρά νά πάη νά παχύνη,
— άν σου μή τόν Χάμπρο μας, τά φαίνιγγη και τά σκριπ
— άν εκεί μας βαθύτερα μεις 'στό νερό μηθ' τριπ ;
— άν μας πώς καλοπέρασι, μωρή θαλασσόπτερη,
— άν μας άν τό Ρωμαϊκό έχη κι' εκεί ό νόρι,
— άν έγίνωσι προς χάριν σου έβρήθηκαι αι θάλασσα
— άν ήμπως τό στομάχι σου καμιά φουρτούνα 'χάλασι ;

Φ. — 'Αγαπητή μου Περικλή, μήτ' ίταράχθ' ή θάλασσα
και μήτε τού στομάχου μου τό καθεστώ έχάλασα,
και μόλις 'πίγα τας ύγρας κλειούσους νά πατήσω
ιτρομάζε κι' ή θάλασσα κι' ίστράφη 'σά όπισω
και μη φωνή άντήγησε βαριάν κάθε μόλος :
— εμετεψυχώθη μέσα σου ό μέγας Μάρκος Πάλος,
και γεγραμμένον άνωθεν ύπάρχει πρό καιρού
σάν τόν Σκουλούδη νά φανής θιότης τού νερού,
και τών 'Ελλήνων νά γενής θαλασσοκράτωρ πρώτος,
καράβοκύρης, Ναύαρχος, βαρκάρης, καμαρότσος.

Κι' άρμίνιζα κι' άρμίνιζα κι' ή θαλασσία πλάσι
ιμουγγιζα 'στό πέραςμα τού τέκνου τής θαλάσσης,
και γύρω μου 'φερούργιζαν Κολόμβοι, Μάρκο Πάλοι,
και τίλος πάντων, Περικλή, άραξαίμε 'στην Πόλι.

'Ω Πόλις, ἀνεφάνησα μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα,
 ἔγωμ' ἰκίνοσ πού πατὸ τὸ ἔκαστος σὺ χῶμα ;
 ἔγωμ' ἰκίνοσ ὁ Ρωμῆός, ἰκίνοσ ὁ χερσαίος,
 πού πάσχω σάν λυσσόδικτος δεῖνθ ὑδροφοβίαν,
 καὶ τῶρα σάν ἀπόγονοσ τοῦ παλαιοῦ 'Οδυσσεὺσ
 'μπορὸν νὰ σχίσω πύλαγοσ ἐξ 'ἀρχαίων σκαμπαβίαν ;
 ἔγωμ' ἰκίνοσ ὁ Ρωμῆός, πού σὲ βαπτὸρὶ 'μπῆκα
 καὶ τὰποχωρητήρια τῶν 'Αθηνῶν ἀφήκα
 κί' εἰς ὥρασ ἤλθα πονηράσ καὶ σκοτεινάσ καὶ μαυράσ
 νὰ λούσω σῶμα καὶ ψυχὴν μὲ Βοσπορίδασ αὐράσ ;

'Ὡσ σήμερα δὲν 'πίστευα πὼσ εἶναι κί' ἄλλοι τόποι
 καὶ πὼσ ὑπάρχει ἀληθῶσ 'Ανατολὴ κί' 'Ευρώπη,
 ἀλλ' ὅμωσ τῶρα βεβαίω κί' ἔγὼ ἐν συνειδήσει
 πὼσ κί' ἄλλοισ τόποισ ἐξ 'τῆ γῆ ἐκτός τῶν 'Αθηνῶν,
 κί' ὅταν ὁ φλέγων ἥλιοσ 'στοὺσ οὐρανοὺσ καὶ ὕψη
 βεβιακίωσ θὰ ἀφρηλατῆ πρὸσ ἄλλον οὐρανόν.

'Ὡ Πόλις σὺ τῶν πῶλων, μπαξὶ τοῦ κόσμου, χαίρε,
 ὦ Βόσπορε, τὰσ αὐράσ σου εἰσ τὴν ψυχὴν μου φέρε,
 καὶ ὄρεσιεσ τὰ μεία μου γιὰ νῆγορ ἀπ' ἐκεῖ
 ἢ θεία σκόνη τοῦ Μελέθ ἢ παρακλακίωθ.
 'Ἄσ μὲ μεθύσωσ ἔγνωστοι λαρυγγισμοὶ Σιερῆνων,
 κοιμῖστε πρὸσ χάριν μου τὰ κίματα σασ, πόντοι,
 ἄσ μὴν ἀκούσω τὴν ἠγῶ ἀλαλαγμόν καὶ θρήνων
 κί' ἄσ ἔρχεσθόν τὰ δάνεια τοῦ Κερκυραίου Κόντη.

'Ἐγὼ, παιδιά, δὲν ἔρχομαι 'στὴν Πόλιν νὰ μεμιάσω,
 ἔγὼ, παιδιά, δὲν ἔρχομαι σκιάσ νὰ κατεβάσω,
 ἢ Κοπρωνῶων κόκκαλα καὶ τέρρασ νὰ κινήσω,
 ἢ πάλιν τοῦ καχπὶ-ντουμιζ τὰσ τυχαὶ νὰ θρηνήσω.
 'Ὡσ τῶρα 'πὸνεσα πολὺ κί' ὁ πόνοσ μου μὲ σώνει,
 ἄσ ὀδύση πῶσ ἀνάμνησισ ἱστορικῶν βορβόρων,
 καὶ τὴν περιδῶσ Σταμποῦλ ὁ Φείβοσ ἄσ χρυσῶν
 ὡσ τὰσ ἀσπίδασ ἄλλοτε ἀρχαίων σταυροφόρων.

'Ἐκλαψα καὶ παρακλαψα τὰ ζεπιμένα φόντα,
 ἀλλὰ 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ σοσ κί' ἄν θίγησ βρόντα,
 ἐκλαψα καὶ παρακλαψα καλιόβαισ καὶ παλάτια,
 τοῦ Θεοτόκη τὰ δεινὰ κί' ἔμοῦ τὸ ταλιπῶροσ,
 καὶ τῶρα πλέον ἔρχομαι τὰ καθυγρὰ μου μάτια
 νὰ τὰ ἐπιλίνω γελαστόσ 'στὸ κύμα τοῦ Βοσπόρου.

'Κουράστηκα κί' ἀπόστασα τὰ χάλια τῶν νὰ λίσω,
 'κουράστηκα νὰ τοὺσ γελῶ, 'κουράστηκα νὰ κλαίω
 ὅτε τοῦ γέλοιο τῆξικαν, ἀλλ' ὅτε καὶ τὸ κλάμμα,
 ὅσ ὅτου τοὺσ σγαθήκα κί' ὅλα σερῶσασ χάρω
 ἐξήλεψα τὰ τρώπαια τοῦ Βάσκοσ τοῦ Δι-Γάικα
 κί' αὐτὴν τὴν περιήγησιν ἠθέλησα νὰ κάμω.

'Ἐκείνο πού τοὺσ κατεθῆ ἰλιθεῖρ' ἄσ τὸ κάνωσ,
 θίλουσ ἄσ πιάνωσ 'Ἄλεπυ, δὲν θίλουσ ἄσ μὴν πιάνωσ,
 θίλει νὰ πῆξῃ χωριστό κί' ὁ Καραπάνοσ κόμμα
 καὶ νὰ παρακουράζεται καὶ νὰ περιοδεύη,
 κί' ὁ Λόρδοσ νὰ παραληρῆ περι Βουλῆσ ἀκόμα
 κί' ὁ Λεμονῆσ νὰ τὸν γελᾷ καὶ νὰ τὸν κοροιδεύη,
 θίλουσ νὰ σκάσωσ κανονιά, θίλουσ νὰ δῶσωσ σκρίπ,
 ἔγὼ μαριόλοσ δὲν 'μιλῶ καὶ δὲν μὲ νοιάζει ντίπ.

'Ὅρεσ μίεσ 'στὰ Κουβέρνα τῶν... πεντάρκ μὴ σὰσ μιλῆ,
 κί' ὁ Λόρδοσ χαριτίσματα πολλὰ πολλὰ σὰσ στίλλει,
 κί' ἄν 'στὰ ντοβαρία δι' αὐτόν τῆσ κούτρασ σὰσ βαρῆτι
 μὰ νὰ τὸν εὐμαθητεῖτε καὶ νὰ τὸν συγχωρῆτε,
 κί' ἄν μὲ τὸν φόντων τοὺσ χάρωσ δὲν σὰσ ἐκαλίψ' ἢ βίθε
 ἰλιπέι πὼσ ἀργότερα καὶ πάλιν θὰ σὰσ 'πῆ
 ὅτι τὸ κράτοσ στίκεται 'στὴσ ὁδῆσ τὴν βαλθίδα
 κί' ἀπὸ τὰ βρακοπόδια μαεσ πὼσ τρέξ' ἢ προκοπῆ.

'Ἐταί 'ρητορέψα μὲ σίε ρητορικῆσ Ρωμῆοῦ
 κί' ἀμίσωσ ἤμα γάργαρο νερὸ τοῦ Ταξιμοῦ,
 μ' ἀτζιμ πιλάρια 'φουσκωσα, ἰγνώρισα κί' 'Αράπη,
 καὶ μίεσ 'στὴσ Πόλισ τὸ Τσαροὶ ἔχόρτασα κερπάπι,
 κί' ἔπηρα τοῦ Χατζῆ Μπεκίρ σέικρια καὶ λουκούμια
 κί' ἔφῶσα τῆσ Φασουλή γλασμάμ καὶ πασοῦμια,
 καὶ ντόλ ντουμζ 'φουρῶσκαμ, ὅπου σημαίνει γιάτοσ,
 κί' ὀλμικρὸσ μὲ ἰφρίνησ ἐπεματόσκα μπράτοσ,
 κί' ὁ Σκαμρετίνοσ, Περικλή, χρυσὴ καρδιά καὶ γλώσσα,
 καὶ Μούσα καλλιχίλαδοσ καὶ γόνιμοσ κουνίλα,
 σάν νὰ μὲ τοῦφανα δεινὰ καὶ σούτρα εἶπασ τῶρα
 τὸν ὀκβολὸ τοῦ 'τραβῆξ ἀπὸ τὸ εὐρε κί' ἔλα.

Κί' ἀφοῦ 'κατάλαθον κί' ἐκεῖ πὼσ εἶμαι ἀπὸ ράτσα
 μ' ἔτρασαν μουγαλιμπί, καιμάκι καὶ μπογιάτοσ,
 καὶ κάθε τόσο πρόκλησισ καὶ κάθε τόσο γλίντι
 καὶ γιὰ μπουνητὰ μοῦ 'φώναζαν καὶ μπουγυμεροῦ ἐφίνητ.
 Κάτω νὰ φᾶσ, κάτω νὰ πῆσ σάν νηστικὸσ λεβέντησ,
 κάτω 'στὴν Πόλιν σάν κί' ἔμασ νὰ βαπτισθῆσ ἐφίνητ,
 κάτω νὰ γίνησ ὄλων μαεσ τὸ χίρι τὸ δεξί,
 κάθειε νὰ σὶ κάνωμ τούλαχιστον Μπεξῆ.

Κί' ἔγὼ τοὺσ εἶπα εΒρί Ρωμῆοι, δὲν κάθομ' ἰδῶ πέρκ,
 σίεσ ἤμαρο ὀρεξίσεσι εἰσ ἀσιπλον αἶρα,
 μ' ἀγῶνα δι πολὺμογθον τὸ τακτικὸ σὰσ τρώτε
 καὶ τὸν παρὰ σὰσ κάποτε πρὸσ χάριν μαεσ σκορπάτε,
 ἐν τούτοισ ὅμωσ μ' ὄλ' αὐτὰ δὲν εἶπασ πατριότι
 ὅσ κί' ἄν λίτε τοὺσ Ρωμῆοὺσ πὼσ ὑπεραγαπάτε.

Δὲν 'ἔψνησεσ μὲ ρήτορασ ὁ σκοτεινὸσ κασ νοῦσ,
 ἰσοῖσ δὲν ἤπικεσ ποτὶ νερὸ Χελιδονοῦσ,
 δὲν βλέπετε τὸν Λεμονῆ, τὸν Πίτ, τὸν Διληγιάννην,
 καὶ τῆσ Δωδώνησ τὸν μακρὸν ἰκίνοσ ἱερέα,
 ἀλλ' ὅτε τὸν Διάδοχοσ τὴν 'Ἄλεπυ νὰ πιάνη,
 μήτε τὸν ὄρομ τοῦ 'Ἐρμου καὶ τὴν Καπνικαρία.

'Ἐσεῖσ τῆσ κλάριεσ σάν κί' ἔμασ δὲν ἴδατε τοῦ Τράικα,
 ἰσοῖσ ποτὶ δὲν βλέπετε βαρβᾶτο Σκακαρακία
 νὰ στρίβῃ τῆσ μουστάκιεσ του, κί' ἄν τὸν ἴδῃσ 'στὰ μέτρη
 νὰ τρέμησ μήπωσ διαμπαξὸ σὲ σχίσῃ ὀπὸ κομμάτια,
 ἰσοῖσ δὲν ἔκλυσατε τὸν Διογένη κίουπι,
 δὲν 'φάγατε Συντάγματε μ' ὀλόχρωσασ λαθίδασ,
 ἀλλ' ὅτε κἄν ἀκούσατε τὸν ἴσο τὸν Τρικοῦπη
 νὰ λέγη πὼσ στεκόμθα ἔπάνω 'στὴσ βαλθίδασ,
 οὐτ' ἴδατε τὸν Θεοδωρῆ μὲ χασιπιοῦ μαχαίρη
 νὰ πατοκόβῃ ριζήδον τὸ πῶ μακρὸ τοῦ χίρι.

Τί νὰ σὰσ 'πῶ μωρὶ παιδιά... ἢ Πόλιε σὰσ μ' ἀρίσει,
 ἀλλ' ἄν 'στὰ φυλλεκάριεσ σὰσ δὲν γεννηθῆ μωρῶν

κατοικολόφταις νάβγαι με λιγωμίνο φρίσι
καθώς οι Παταβούρηδες, καθώς οι Κουσοδράκοι,
άν δέν μουσικήται σταυρούς με τό φιλό νερό σας,
άν εξαρν' έξιο δέν εύρη κανείς τόν κουμπαρα του,
άν μόνος πόβος διαρκής δέν είναι κι' όνειρο σας
νά πιτσι και με τόν Τσουλή καφρά 'στου Ζαχαράτου,
άν δέν βυζάζετε και σείς με κλεμμάτα μεμπερί
ρόγιας βυζάστρας άχαμνης κι' έλευνής κι' άδωντης,
άν δέν βελάσετε και σείς όπισω της μετ' μπι
ώσαν κατείκα έγκυος, πού 'βρίσκαται 'στών μ'ηνα της,
άν 'στών Ρωμίων δέν βράσεται τό βρωμερό καζάνι
κι' άν του κυριου Λεμονή δέν 'ήπτε την φυλλάδα
και μάθετε τί 'τραβήξει από τόν Λαφαζάνη,
ποτί δέν θ' άγαπήσετε πρίπνους τήν Ελλάδα.

Τοιούτους λόγους έλεγα καθ' ύψηλόν καθήκον
και μέσα 'στου σιόρ Παυλή Στρανονίκι τόν οίκον
ιγώ περνούσα, Περικλή, σάν σπητικοκυκίρης,
ό δι Παυλής ενόμιζα πώς είναι μουσαφίρης.
Είς τούτον ενέβρισον κι' έμ' τόν ψωροβάρο
κι' ιγώ τούς τοίγους βλέπωντας και τ' ψηλά ταβάνια
σάν τής Μαρούλας έλεγα έκείνον τόν Δανάρο :
'Ορέ τί σπήτι μιά φορά... όρέ και τί ντιβάνια!

Είμαι και πλούτος άγαθός, βρέ Περικλή ζητιάνε,
είμαι και πλούτος, πού 'μπορεί νά λέγη 'στών καθένε :
είμπρός μου σκύψε 'γρήγορα και μιά μετάνοια κάνε,
γιατ' είμαι πλούτος άγαθός σι χέρια τιμημένα ».
Τοιούτον πλούτον άγαθόν προσκίνα τον και τίμα,
είμαι και στύλος άρετής τό τιμημένον χρέμα,
τόν πρίπου δέ και σφρόγγυος και τών Μουσών αύλοί
σάν τόν στολίχη κι' ή καρδιά ένός σιόρ Παυλή.

Γι' αύτό σι τούτον τόν καιρό τόν δύστυχο και μύρο
είς τού χρυσού σιόρ Παυλή έκόνεψα τό σπήτι,
'γιατ' είξερ' άρεντάνθρωπο άληθινό πώς θάβρω,
πού δέν σου βγάζει τό φαγι ζυνο κι' από τή μύτη.
Μπορείς και Κρόισος νά γενής, μα νάσαι και χαμάλης,
και τότε τό καπέλο μου τό βάζω υπό μάλη,
και φεύγω άλά Γαλλική χωρίς νά 'πω μερσι
κι' όρσε μίς 'στους παράδες σου και κάνε τους τουρσι.

'Εκεί ξεχάνεις, Περικλή, τά τόσα ξεφνικά σου,
τά πλούτη τού σιόρ Παυλή τά πίνεις για 'δικά σου,
κι' όταν μίς 'στό Παλάτι του άξίνουστα καθίζεις
σιγά σιγά με τόν καιρό 'στά πλούτη σουειθίζεις,
κι' όταν ξεπλώσης μιά φορά σ' εκείνους τούς σοφάδες
όλα σου φαίνοντ' έπειτα κολοκωθοκράδες.

'Εκεί τά φρίνγγι και τά σερπι άνένως φρακελόνεις,
κι' άν πλαιστέρα, Περικλή, χρειάζετ' εύκολια
για νά περάση κάμηλος τρυφαλιάν βελόνε,
ή γη ν' άνειξ' είς πλούσιον ή άνω Βασιλία,
άλλ' ό Παυλή σι βεσκιώ πώς δίγους παρακάλια
θά 'μψη μίς 'στών Παράδεισο μαζί με τά στιβάλια,
σίνωντας άπ' όπισω του κι' έμ' τόν ψωροβάρο
και τόν πιστό του σύμβουλο κι' άμκερτωλό Μποκάρδο.

'Αγαπητέ μου Περικλή, τά νιέρτρη σου λησμονεί
κι' όλα νά παμ' 'στών Σταμπουλ νά 'ήξ και τό Φανάρι,
και τούτον τόν σιόρ Παυλή μαζί μου ενυγμονεί
γιατ' έκείνος μ' 'έβριμε και μ' έστειλε μανάρι.
Μι τούτον σάρκ' άπέκτασε κι' ή άδύλος μου φύσις,
και 'στών παρούσα έποχην, καίμεις Περικλίτε,
όταν θά τρέιξη κίνουον της πείνας νά ψωφίσης
θά 'βρής άπάνω μου ζουμι και κρίας για φιλέτο.

'Εκεί λοιπόν καθήμενος σάν σπητικοκυκίρης
τόν άραπό μου κύτταξα σάν έξαλλος Φακίρης,
κι' όνειρευόμουν τών Ουρί τά κάλλη τά περίσσια
κι' ιφώναξα μονάχος μου, αψυχή μου 'στά Πατήσια ».
Μάτρη τριλλά, μάτρη γλυκά, πού στάζετε σερμπέι,
έλατε μαγνητίστε κι' έμ' τόν τσανκιμπήτι,
μάτρη πού λαμπυρίζετε σάν όλο σασφίριν' άστρα,
μάτρη πού με κυττάζετε χωρίς νά σας κυττάζω,
μάτρη πού θρυμματίζετε τους πύργους και τά κάστρα,
έλατε νά ξυπνήσετε κι' έμένα πού νυστάζω.

Και νά σου μιά, Περικλή, έμπήκε 'στών όντα μου
σάν άκθος όπου 'έκονεγί τό πρώτο του μπουμπούκι,
κι' άμείσως μ' ένα λόγισμα έκάθισε κοντά μου,
κι' ιγώ ρουφώντας 'στό σαρπ τρέ ντιστεχί τσιμπούκι
τήν έλεγα μουχαλεμπί, καίμια και μπουγάτσα,
και κάπου κάπου ντροπαλά της χείριου τά μπράτσα.

'Αχ! και νά σ' είχα τότ' έκεί, πτωχή μου φουκαρή,
νά καταλάθως τί θα 'πή γυναικα μιά φορά
και τούτα τά ξεράδια σου άπάνω της ν' άπλώνης...
άλλ' όμως βλέπω, Περικλή, τά μάτια νά γυροώνης...
ώσαν και σένα μπουνταλά 'στών κόσμο δέν ματάδια,
ποτί μου δέν έπιστεψα κι' αύτό πώς θα πιστήσης...
άγίρας ήταν μοναχά, βρέ μούστρο, ή Νεράδια...
Ουρί κανένα εύκολα δέν κάνει έπισκίφεις...

Κι' είπα κρυφά τού θυρωρού μετά φωνής έντόνου :
'Ουρί δέν θέλω τού λοιπού, κύρ θυρωρέ, νά 'δω,
κι' άν με ζητήση εξαφνα καμμά σικιά προγόνου
είπέ της πώς δέν δέχομαι και πώς δέν είμ' έδώ ».
Για συγκινήσεις, Περικλή, δέν μούμεινε καιρός,
κι' έσκει προγόνων ήρχοντο τραβώντας τά μαλλιά των,
άλλ' όμως τούς ξεκουμπίζε με τρούσ' ό θυρωρός
και μ' άφιναν της κέρταεις των κι' έπήγαίκαν καλιό των.

'Η γη κι' ό πόντος έλαμπε και κατεμοσχόβει
και τά πούλια μ' έζάλιζαν παρόπετο στομούλα,
και δεξιά κι' άριστερά μπαζεις και περιβόλι
κι' έφαγνα νάβρω τά χρυσά τών Έσπερίων μήλα,
κι' έχασουριόμουν κι' έχασκα μίς 'στ' άντρα και τά κρόσκια,
και κάποτε φαρύς πλατίς ρουχάλια 'στ' άπόσικια
κι' ίρωτευμένους καιζή 'σθή βάρκα του 'ηθούσε
και τούς καίμους κρυφού σινθά με πόνο κλειδώσε,
κι' ιγώ ξυπνώντας 'φώναξα τόν καιζή κοντά μου
και τούλεγα ατραχούδουσι και 'λιγο τόν σινθά μου,
ήγουν πώς έχασα κι' ιγώ 'στά φόντα πεντακόσις,
ψάλε τού Χάμπρο της δουλιμαίς και συμφοράς μας τόσαις,

ψάλε τῆς φτώχειας, καιζῆ, τὸ φλογερὸ κάρμη,
ψάλε πῶς ἔγουν τρεῖς δραχμαῖς ἡ μισθοχαῖς τοῦ Σγούτα,
καὶ θάνατι κληρονομικὸς ἑκαίνος ποῦ θὰ μείνη
μ' ἓνα παπούτσι μοναχὰ καθὼς ἡ Σταχτοπούτα».

Κι' ἔταν ἡ μακρὴ τῆς νυκτὸς ἀπλόνοτο πορφόρα
ἰδῶ κι' ἐκεῖ κελωφωτικῆς πιτοῦσαν ἀπ' ἀνάρηκα,
κι' ἐγὼ κωμῳσάσις Ἰστοίλα 'σὸν δυστυχῆ Σωτήρα
νὰ τῆς περῶση, Περικλῆ, 'σὸν κόσμο γιὰ ἐκνόρησα.
Κι' ἐκυνηγοῦσα πέρδικας, νυφίτσας, σουσουράδες,
κι' ἔριχνα δικτα 'στὸ γιγλὸ μαζὶ μὲ τοὺς ψαράδες,
καὶ μὲ 'σὸν γλάρων τῆς σπηλιάς σὸν Ροβίνσὼν ἑμόναζα,
κι' ἐψάρευαν λαχταρισταῖς γαρίδες τὰ πλεμμάτια μας,
καὶ τῆς γαρίδες δειχνοῦτας πρὸς τοὺς ψαράδες 'ρῶναζε:
αἶτσι κι' ὁ Λόρδος ἔκανε γιὰ τὸν περὰ τὰ μάτια μας».

Τὶ χαλιὰ Περιοκὰ καὶ κίλιμιζ !...
δὲν εἰξούρις γι' αὐτὰ τί νὰ πῆσι,
κι' ἔγυρνοῦσα στενὰ καλντερίμια
σὸν Ρωμῆος καλντεριμ-ταελεπῆς.

Ἐπατοῦσα σὶ σκύλαν κορμιὰ,
μὰ φωνὴ δὲν ἰθαζάν καμμιὰ...
τοὺς κλωτσού, τοὺς πατοῦ, τοὺς πλάκονου,
κι' οὔτε κὲν τὸ κεράλι σπκόνου.

Μὲ τὸ τόσο των φλέγμα σὶ σκάνου,
μῆτε κὲν τὴν οὐρὰ των σαλειου,
δὲν λυσσοῦ σὸν κι' ἰδοῦ, δὲν δαγκωνιά,
μεταξὺ των μοναχὰ παλιού.

Τότε λύσσα, κακὸ, δαγκωνιά,
καὶ πολὺς τῶν ὀδόντων τριγμός,
τότε πλείον χαλοῦ τὸν ντουγιὰ,
τότε θρήνος Ραμὰ καὶ λυγιός.

Ἄουο δρόμος, σοκάκι, γιφύρι,
μυμητικὰ κοπροσκύλων παντοῖον,
κι' ἔλα θέλου νὰ τῆβρου χαζίρι,
λίς καὶ νάνα Ρωμῆοι τῶν Χαυτείων.

Τὶ σκυλιὰ, Περικλέτο, κι' ἐκείνα !...
ἂν τοὺς δώσης νὰ φανε θὰ φῶν,
εἰδ' ἄλλοτὸς τὰ καίμην' ἀπὸ πεινὰ
μὲ 'στὴ μίσση τοῦ δρόμου φοφῶν.

Κι' ἂν ὅταν μπόγιας ἀπάνω των πίσσης
μὲ ραχάτι τὰ μάτια θὰ κλείσους,
κι' ἂν λουκάκινα πίσω των δέσης
μῆτε κὲν θὰ σκερθοῦ νὰ τὰ λύσους.

Τίτοιμο σκύλο μιὰς ράτσας μεγάλης
κι' ἂν ὀκάδες τὸ νέτρι τοὺς βάλῃ,
δὲν ζυπνοῦν γιὰ νὰ πῶν παραπίρα
καὶ νὰ πάρουν ὀλιγον ἀέρα.

Σὰν τὰ ὄρη 'στὸ Τσαρὶ ἔαπλωμένα
νὰ μὴ βγάδου καθόλου μιλιὰ,
τότε πλείον καὶ σὺ σὸν κι' ἑμένα
θ' ἀμριβόλης ἂν εἶναι σκυλιὰ.

Κι' ἐγὼ τοὺς σκύλους βλέπωντας ψυχή νὰ μὴν πιεράζου
καὶ μόνου των τὰς σάρκας των ἀγρίως νὰ σπαράζου,
καὶ βλέπωντας πῶς ἤθελαν χαζίτικο κωμῳπῆτι
καὶ κερταροῦσαν ἔτσιμν νὰ βροῦν τὴν παραβάνα των,
βεβίαιος ἔπα μέσα μου Ἑλλήνων θάνατι πάπποι
καὶ θὰ μετεμφυλώθησαν εἰς μούργους μετὰ θάνατον.

Καὶ μὲκν ἡμέρα, Περικλῆ, μ' ἐπῆγαν ἄρον ἄρον
'στὴν ἔκουρσμένη Πρίγκηπο, τὴν νῆσον τῶν Μακάρων,
κι' ἐκεῖ Νεραΐδες τοῦ γιγλοῦ καὶ ζωντοχῆρας εἶδα
καὶ μούπαν γιὰ τὸν Κορωνιὸ κωμῳπῆσι παστρικοῖ
πῶς ἓνα βράδῳ ἔάστειρο πολλὰς φωτιαῖς ἐπῆδα,
μὰ πῆρε φόκο ἔξεκρε τὸ μαῦρο του βρακί,
κι' ὀλιγου δαῖν ὁ τζίντλεμαν, ὁ τόσον φλογερός,
νὰ γίνη παρανάλωμα 'στὰς φλόγας τοῦ πυρός,
ἔξῆλθεν ἔμως ἀβλακῆς καὶ σῆος ἐξ ἐκείνου
καθὼς κι' οἱ παῖδες οἱ ἐπῆτὰ τῆς παλαιῆς καμίνου.

Εἰς τῆλση καὶ κρησφύγετα τῆς μακαρίας νῆσου,
ποῦ τὴν θαρρεῖς, βρὲ Περικλῆ, κομμάτι Παραδείσου,
λίγου πῶς πλείοντ' ἔρωτες ὀλιγον γιγαλιεῖς
κι' ὁ Κορωνιὸς χοροπηδῶ κι' ὁ Κορωνιὸς τὸ λεί.

Ἄν ὄμως δὲν τὸν ἔκαψε ἡ πυραγιά ἐκείνη
μὰ κέρβουνο τὸν ἔφρεν τῶν φόντων τὸ γιγκινι,
κι' ἔφαψε τὰ τραγῆματα καὶ τὰ λαιβιτρίμα,
κοντολογῆς μ'ουφλοῦζις καὶ πᾶσι 'στὰ Παρίσιμα.

Μὲ πόνον τὸ κρησφύγετον τῆς Καλυψοῦς ἀφῆκα,
ἔπου τὸ ψάλλου ἔρωτες χειμῶνα κλοκαίρι...
τὸν Εὐγενίδη μοναχὰ 'στὴν Πρίγκηπο δὲν βῆθηκα
γιὰ νὰ τοῦ δώσω ὀπιπληραῖς μὲ τὸ σπαθὶ ποῦ ἔξερι
κι' ἑπάνα μου σὸν τοῦ τὸ πῶ ἀφροῦς ὄρητῆς σκερπῶ...
μὰ 'στ' ἄλλο φύλλο, Περικλῆ, θὰ μᾶθης τὰ λοιπὰ.

Ἄ Ῥωμῆος γνωστὸν οὐκ ἔκανο — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνίθη,
'στὴν Νάεποιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε σουραῖσι,
μὲ ἑνοδοχέιο ἔδω, — ἀπ' ἀπὸ λέει τρεῖς 'στὸ εἶδη,

μὲ Χμετον μὲ μὲ μᾶθη — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χῆρα δίχως ἀθήρα, — ποῖταν ἄλλοτε μωμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς κλιτῆς, ὁδοῦ τοῦ Προστατείου κοινοτῆτος πολεῖς.